

Nepoškvrnené počatie Panny Márie

Ef 1, 3 – 6, 11 – 12

8. december 22

Milé sestry a bratia v Kristovi

Dnešný sviatok Panny Márie – hoci nám jeho obsah nemusí byť až tak vzdialený – pre mnohých kresťanov predstavuje problém s jeho porozumením. Názov nepoškvrnené počatie nás zväzda pomýliť si ho so sviatkom Zvestovania Pána – teda oslavou Ježišovho počatia, so skutočnosťou, že Ježišovým Otcom je priamo Boh sám. Dnes sa ale jedná o Pannu Máriu – aj keď bez súvisu s jej synom Ježišom tento sviatok celkom nie je. Dnes oslavujeme, že na Pannu Máriu (podobne ako aj na Ježiša) sa od prvej chvíle jej existencie nevzťahoval tzv. dedičný hriech, dedičná vina, ktorá je inak spoločná celému ľudstvu.

Skutočnosť dedičnej viny, dedičného hriechu je pre mnohých kresťanov spojená s otáznikmi. Prečo je človek zaťažený vinou, ktorú on sám nespôsobil – vinou, ktorá je skôr spojená s príbehom celého ľudstva? Skutočnosť dedičného hriechu sa pokúša vysvetliť rozprávanie knihy Genezis o hriechu prvých ľudí, ktoré sme aj dnes čítali. Toto rozprávanie je ale – podobne ako celý začiatok Biblie – len rozprávaním; nie opisom, je len pokusom o dodatočné vyjadrenie skutočnosti, že pred človekom od začiatku stojí úloha zápasit' o dobro. Úloha, pri ktorej už na začiatku stojíme akoby v handicape, o dobro musíme zápasit', musíme si ho vydobyť, získať - teda nie je nám dané automaticky. Všetko sa rozhoduje až v rámci nášho života, v rámci nášho zápasu. Pripomína to potrebu určitého výkonu, lepšej snahy. Povedané športovou terminológiou, kvôli dedičnému hriechu sa nemôžeme už na začiatku spoliehať akoby na remízu, naopak musíme byť aktívni.

Názov dedičný nás odkazuje do sféry času – dedičstvo vždy pokračuje z generácie na generáciu. Život sa odovzdáva ako štafeta a práve to odovzdanie štafety nemusí byť vždy bez problémov. Niekedy sa beh rozhodne, alebo pokazí práve pri odovzdávaní štafety. Práve jej výmena je citlivým miestom celého zápasu.

Aj Ježišov príbeh je situovaný do tohto zápasu, v ktorom my ľudia tvoríme spolu jednu rodinu. Dnešný sviatok nám pripomína - aj keď negatívnou formou, že súčasťou tejto rodiny je, hoci na nich sa tá vina nevzťahovala, a my sa teda s nimi celkom nemôžeme porovnávať aj Ježiš a jeho matka Mária.

Ježiš so svojou matkou nám ale pripomínajú, odkazujú nás nielen na tých, od ktorých sme bezprostredne prijali svoj fyzický život, ale aj na Boha Otca, ktorý je tým primárnym odovzdávateľom života. Ktorý stojí na začiatku celej reťaze života. A tak o našom úspechu, či neúspechu rozhoduje aj náš vzťah k nemu. Nakoľko sme prijali, alebo neprijali tú štafetu od Otca, ktorým je Boh s vierou, nádejou, láskou – tvorivo, nakoľko sme sa rozhodli tvorivo uskutočňovať nielen to materinské, čo (mohli by sme povedať) sme prijali od života

samotného, ale nakoľko sme tvorivo prijali aj to, k čomu nás zaväzuje Boh Otec. Ktorý náš život usmerňuje na našej ceste za naplnením, za dobrom. To ale nie je automatické, to sa deje až v tvorivom zápase.

To je osobitne dôležité dnes, kedy mnohí hovoria o kríze otcovstva, kedy postava otca nie je často dostatočne výrazná. Cirkev nám dnes, aj keď vlastne cestou negácie – sviatkom nepoškvrneného počatia panny Márie - pripomína práve miesto Boha aj v našom živote, v živote dnešného človeka.

PodĎakujme sa dnes spoločne Bohu za Ježišovu a zároveň do istej miery aj našu matku Máriu, že ona bola na našej spoločnej ceste uchránená od viny a spolu so svojim synom sú pre nás povzbudením na našej ceste za plným životom.

Viliam Arbet